

взаимно. Съ своето сумтене, грухтене, пляскане и ревъ тѣ произвеждатъ понѣкога такъвъ адски шумъ, че заглушениятъ пжтешественикъ не знае кжде да се дене. Тѣ плаватъ много хубаво, движатъ се въ водата твърде бързо, и смѣло могатъ да съперничатъ на най-доброта лодка, карана съ лопати. Ревътъ на нѣколко борящи се рѣчни коне, който внезапно се чува въ нощната тишина, прави необикновено силно впечатление не само на хората, но и на животнитѣ, дори на хищницитѣ, така че чакалътъ, хиената и дори лъвътъ замлъкватъ и почватъ да се прислушватъ.

Тамъ, дето синиятъ Нилъ се превръща ту въ тихо и спокойно езеро, ту въ гниюще блато и образува множество острови, покрити съ разкошна тропическа растителность, рѣчнитѣ коне и крокодилитѣ се вѣдятъ въ много голѣмо количество и живѣятъ безгрижно. Изправениятъ на брѣга пжтешественикъ може да наблюдава, какъ голѣмата, тромава глава на рѣчния конь за мигъ се скрива подъ водата, рови се между воднитѣ растения, и водата става мжтна отъ разбърканата на дъното тиня. Следъ това тази глава отново се появява надъ повърхността на водата съ голѣмъ снопъ растения, откъснати отъ дъното, които почва спокойно да яде.

Въ мѣста, дето растителността въ рѣкитѣ не е много богата, рѣчнитѣ коне излизатъ на брѣга да си търсятъ храна. Тамъ тѣ причиняватъ голѣмо зло на населението, защото понѣкога унищожаватъ цѣли засети полета, не само съ своята лакомия, но и съ това, че като се наситятъ, почватъ да се ваятъ като свине, тъпчатъ и чупятъ всичко наоколо. Пжтешественикътъ Бекеръ разказва, че тѣ изяждатъ всички зеленчуци, каквито имъ попаднатъ и на единъ пжтъ поглъщатъ диня, макаръ и много голѣма.